

Arrest

nr. 241 571 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient op 11 juli 2018 bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat dit verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en etnisch Tirginya te zijn. U bent geboren in het dorp Adi Qubayes, in de zoba Maekel, in Eritrea, op 23 april 1977. Toen u nog heel jong was, verhuisde u naar Asmara. U liep er school tot de twaalfde graad. U verhuisde in het jaar 1995 naar de stad Adi Keyh, in de zoba Debub. U huwde in de maand februari van het jaar 2000 met T. H. T., en u kreeg met hem drie kinderen. Uw echtgenoot werkte sinds het jaar 1993 voor de civiele politie in Eritrea. In het jaar 2005 verhuisde u samen met uw gezin opnieuw naar Asmara. U had er een schoonheidssalon op zelfstandige basis. In het jaar 2015 werd uw echtgenoot gearresteerd en overgebracht naar de gevangenis van Adi Abeyto. Nadien heeft u geen nieuws meer van hem vernomen. Na de arrestatie van uw echtgenoot werd uw schoonheidssalon gesloten, en in de maand juni van het jaar 2015 besloot u om samen met uw drie kinderen Eritrea te verlaten. U verliet Eritrea met de hulp van een smokkelaar. In Soedan werd u door deze smokkelaar seksueel misbruikt in het bijzijn van uw kinderen. Bij aankomst in de stad Khartoem, in Soedan, bleek u een infectie aan uw vagina te hebben. In Khartoem ging u een eerste keer naar de dokter, en u werd er geholpen. In de maand maart van het jaar 2016, reisde u samen met uw drie kinderen, per vliegtuig, en met een vals paspoort, naar Turkije. In de maand april van het jaar 2016, reisde u met uw kinderen per boot naar Griekenland.

U kwam aan in Griekenland op 14 april 2016 en uw aanvraag tot internationale bescherming werd er geregistreerd. U stelde dat u in Griekenland eerst verbleef in het vluchtelingencentrum op het eiland Chios, en dat u er in een container sliep. U verklaarde dat dit geen goede huisvesting was, dat uw kinderen niet naar school mochten, dat er onveiligheid was, en racisme. Na weken tot maanden op het eiland Chios, werd u overgebracht naar een kamp op het eiland Leros. U verklaarde dat u op dit eiland dezelfde problemen kende. Uiteindelijk werd u overgebracht naar een huis op een plaats die Pikpa heette, gelegen op hetzelfde eiland Leros. U verbleef er samen met een andere familie van Syrische afkomst. Na ongeveer één jaar, op 12 april 2017, werden u en uw kinderen in Griekenland als vluchteling erkend. U stelde dat u van de Griekse autoriteiten enkel een kaart kreeg die u toestemming gaf om binnen Griekenland te reizen, zoals naar de hoofdstad Athene. U stelde dat de medische en psychologische hulp die u in Griekenland kreeg niet voldoende was. U had immers nog steeds een infectie aan uw vagina, en uw oudste zoon had psychologische problemen. Op een bepaald moment diende u binnen de drie maanden uw huis te verlaten, en u reisde samen met uw kinderen naar Athene. U verbleef er op straat, en bij andere Eritreeërs en Ethiopiërs. Na ongeveer twee maanden tot tweeënhalve maand, verliet u Griekenland, samen met uw kinderen en met behulp van een vals paspoort, per vliegtuig, en u reisde naar België. U kwam aan in België op 9 juli 2018. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 11 juli 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u bijzondere procedurele noden kenbaar heeft gemaakt. U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud op 19 september 2019 aan dat u psychologische problemen heeft, en u heeft over deze problemen een attest van een psychotherapeut neergelegd. Om die reden werden er u specifieke steunmaatregelen verleend. Zo werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op 9 september 2019 gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan, werd aangegeven dat u steeds een pauze kan vragen tijdens het persoonlijk onderhoud, en werd u meermaals tijdens de persoonlijke onderhoudsop 17 maart 2019 en op 19 september 2019 gevraagd naar uw gemoedstoestand. Derhalve kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Uit uw verklaringen en andere documenten in het administratieve dossier, blijkt dat u reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Griekenland, internationale bescherming heeft verkregen. Volgens het document Eurodac Search Result, dat toegevoegd werd aan het administratieve dossier, werd u reeds internationale bescherming verleend in Griekenland in de loop van de voorbije drie jaar (zie document "Eurodachit M", toegevoegd aan het administratieve dossier). Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In casu brengt u geen elementen naar voor waaruit blijkt dat u Griekeland heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade. Initieel, verklaarde u geen internationale bescherming te genieten in een lidstaat van de Europese Unie (zie Verklaring DVZ, p.9, punt 22). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, op 7 maart 2019, stelde u dan weer dat u bij aankomst in Griekenland verplicht werd om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (zie notities CGVS 1, p.4). U stelde dat u na één jaar een document heeft verkregen waarin werd gesteld dat u en uw kinderen geaccepteerd werden. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u echter – tegenstrijdig aan uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud – dat u geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat u geen documenten heeft verkregen [in Griekenland], enkel een soort doorlaatbewijs [pass permit] dat u kon gebruiken om binnen Griekenland te reizen (zie notities CGVS 2, p.4). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had u reeds gesteld dat u een soort kaart had verkregen waarmee u naar Athene kon reizen (zie notities CGVS 1, p.13). U kon deze kaart ook hernieuwen (zie notities CGVS 1, p.14). U stelde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud nooit te zijn geïnformeerd over het feit dat u en uw kinderen als vluchteling werden erkend in Griekenland (zie notities CGVS 2, p.5). Nochtans kan uit de documenten die zich bevinden in het administratieve dossier (zie document “Eurodachit M”) wel degelijk worden vastgesteld dat u internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit het document dat ons op 9 april 2019 door de Griekse asielinstanties werd bezorgd (zie blauwe map, in het administratieve dossier) kan opnieuw worden afgeleid dat u in Griekenland een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 22 september 2016, en dat u – en uw drie kinderen – de vluchtelingenstatus werden toegekend in Griekenland op 12 april 2017. U en uw drie kinderen hebben eveneens recht op verblijfsvergunningen tot 13 april 2020. In het kader van uw verzoek tot internationale bescherming in België, doet u gelden dat u in Griekenland, sociaal-economische problemen had, zoals inadequate huisvesting, onvoldoende voedsel, en weinig tot geen scholing voor uw kinderen (zie notities CGVS 1, p.4-5 en CGVS 2, p.5 en p.15). Verder, doet u gelden dat er in Griekenland racisme en onveiligheid heerst, en dat u er geen voldoende hulp kreeg voor uw medische en psychologische problemen, en de medische en psychologische problemen van uw zoon M. Vervolgens, zei u te vrezen voor de ontvoering van uw kinderen in Griekenland. Ten slotte, stelde u het vluchtelingencentrum op het eiland Chios en het eiland Leros [waaronder de plaats Pikpa, alwaar u ongeveer zes à zeven maanden verbleef (zie notities CGVS 2, p.5)] niet zonder toestemming mocht verlaten (zie notities CGVS 2, p.13).

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw Griekse verblijfsdocumenten, en het feit dat u verklaarde enkel een kaart te hebben gekregen om binnen Griekenland te reizen (zie notities CGVS 1, p.13-14 en CGVS 2, p.4), en dat u het eiland Leros eigenlijk niet kon verlaten zonder toestemming (zie notities CGVS 2, p.13), dient het volgende te worden opgemerkt. Gegeven het feit dat u volgens objectieve informatie (zie document “Eurodachit M” en informatiedocument van de Griekse asielinstanties) wel degelijk internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland, kan enkel worden vastgesteld dat u gegarandeerd recht heeft op het verkrijgen van Griekse verblijfsdocumenten (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blauwe map). Wat betreft uw verklaringen dat u het vluchtelingencentrum en het eiland Leros niet mocht verlaten zonder goedkeuring, dient opgemerkt dat deze restrictie vervalt wanneer u een beschermingsstatuut wordt toegekend in Griekenland (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blauwe map). Nadat u een beschermingsstatuut hebt verkregen, kan u zich dan ook overal in Griekenland vestigen, en er op zoek gaan naar huisvesting en onderdak, hetgeen u echter geenszins deed. Telkens wanneer u het had over problemen van inadequate huisvesting, en onvoldoende voedsel en kledij voor u en uw kinderen, bleek u het over uw verblijf te hebben in de vluchtelingenkampen op de eilanden Chios en Leros, waaronder de plaats Pikpa, waar u in een huis verbleef met een andere familie (zie notities CGVS 1 p.4-5, en notities CGVS 2, p.5). U stelde dat ook de plaats Pikpa een kamp betrof, maar met aparte huizen (zie notities CGVS 2, p.13). Er dient dan ook opgemerkt dat uw verklaringen de periode voordat u als vluchteling werd erkend behelzen, en geenszins kon uit uw antwoorden worden afgeleid dat u iets heeft ondernomen nadat u uw verblijfsdocumenten heeft verkregen. Na uw verblijf in dit huis in Pikpa, met de andere familie, werd u een huis toegewezen waar u alleen kon verblijven (zie notities CGVS 1, p.5-6). U diende echter na drie maanden werk te zoeken en het huis te verlaten (zie notities CGVS 1, p.5) – u was immers erkend vluchteling. U stelde echter nooit werk te hebben gehad in Griekenland (zie notities CGVS 1, p.14), en u stelde dat u niet in staat was te werken omdat u voor uw kinderen diende te zorgen (zie notities CGVS 2, p.5). U stelde in Griekenland te willen werken, maar u gaf aan dat er geen werk is in Griekenland, geen begeleiding om de Griekse taal te leren waardoor het niet gemakkelijk is om werk te zoeken in Griekenland (zie notities CGVS 2, p.16). U heeft echter nooit werk gezocht in Griekenland (zie notities CGVS 2, p.5), en nooit enige hulp gezocht in verband met begeleiding naar huisvesting, scholing en werk (zie notities CGVS 2, p.6). Zo ook niet in Athene, alwaar u tweeënhalve maand (zie notities CGVS 2, p.6) op straat leefde, of bij andere Eritreeërs en Afrikanen, nadat u als vluchteling werd erkend

(zie notities CGVS 2, p.7). U stelde op het eiland Leros ook geen hulp te hebben gekregen in verband met deze materie, maar u kon niet vertellen wanneer u er ooit hulp heeft gevraagd, en u stelde niet te weten of u tijdens uw verblijf op het eiland Leros reeds als vluchteling erkend was of niet. Gevraagd of het gebrek aan begeleiding in Griekenland dateert van voor of na u als vluchteling werd erkend, stelde u – absoluut vaag – dat het tegelijkertijd was. Er dient echter vastgesteld dat u wel degelijk heeft verklaard steun te hebben ontvangen van de Griekse autoriteiten. Zo stelde u dat u een beetje geld kreeg, maar dat het niet genoeg was voor voeding en kledij (zie notities CGVS 1, p.5). U stelde dat u na een jaar en zes maanden ongeveer 240 euro kreeg, maar u herhaalde steeds dat het niet genoeg was (zie notities CGVS 1, p.5-6 en CGVS 2, p.5 en p.14). Ook wat betreft scholing, verklaarde u dat uw kinderen een school voor vluchtelingen konden frequenteren, en dat ze na anderhalf jaar twee dagen per week naar school gingen (zie notities CGVS 1, p.5). Dit was niet anders voor andere vluchtelingen. Verder, bleek u begeleid te worden door een sociaal assistent, maar dat er een communicatieprobleem was vanwege de taal (zie notities CGVS 2, p.16). Hij bleek u enkel de hebben geadviseerd om Griekenland te verlaten. Na het advies van uw sociaal assistent, heeft u opnieuw geen enkele organisatie – eender welke organisatie voor vluchtelingen – bezocht, omdat u stelde dat er voor u een taalprobleem was, en voegde eraan toe dat u er geen kende (zie notities CGVS 2, p.17). Ten slotte, stelde u dat er in Griekenland geen mensenrechten zijn, en dat er geen toekomst is (zie notities CGVS 1, p.4 en CGVS 2, p.15 en p.17).

Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie voorts een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Daarenboven stelde u dat u, na een verblijf van ongeveer 2.5 maanden in Athene, voldoende geld had om [via een smokkelaar] valse paspoorten te kopen voor u en uw kinderen, waarmee u uiteindelijk per vliegtuig naar België reisde (zie notities CGVS, p. 6). Dit gegeven zijnde, kan dan ook enkel vastgesteld worden dat u wel degelijk over bepaalde financiële middelen beschikte te Griekenland, die u evenwel niet aanwendde in een poging een leven op te bouwen in Griekenland, maar enkel om er zo snel mogelijk weer te vertrekken. Dit wijst er dan ook niet op dat u een oprechte poging ondernam om een leven op te bouwen in het land waar u internationale bescherming verkreeg.

Wat betreft uw verklaringen dat er vaak gevechten waren in het Griekse vluchtelingenkamp (zie notities CGVS 1, p.4-5), dient opgemerkt, dat deze gebeurtenissen zich voordeden wanneer u aanwezig was in de vluchtelingencentra op de eilanden Chios en Leros. Gegeven de reeds hierboven opgegeven informatie, kan worden vastgesteld dat het voor u wel degelijk mogelijk is om, nadat u als vluchteling werd erkend, de eilanden Chios en Leros te verlaten, en u op een andere plaats in Griekenland te vestigen. U heeft echter niets van dit alles gedaan, en u bleef slechts tweeënhalve maand in Athene, alvorens te vertrekken uit Griekenland (zie notities CGVS 2, p.6). Gegeven uw verklaringen, maakt u dan ook niet aannemelijk dat u persoonlijk geïsoleerd werd door vervolgers die door u gekend zijn, en dat u als persoon met een beschermingsstatuut niet in staat was om deze problemen te vermijden of op te lossen.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het racisme en de discriminatie, stelde u dat ze in Griekenland zwarte mensen haten (zie notities CGVS 1, p.4). U stelde dat u de enige zwarte vrouw was [in het vluchtelingenkamp] en dat u geïsoleerd was (zie notities CGVS 1, p.5). U verklaarde dat u niet werd geholpen en dat er niet naar u werd geluisterd [in het vluchtelingenkamp], en dat dit het gevolg was van uw huidskleur. U stelde dat er wel werd geluisterd naar personen van Arabische afkomst (zie notities CGVS 1, p.6), maar dat ook hun kinderen niet naar school konden gaan (zie notities CGVS 1, p.5). Verder, stelde u dat uw zoon de enige Afrikaan was op school, en dat hij daarom gehaat werd (zie notities CGVS 2, p.7), maar u liet na enige concrete voorbeelden aan te halen. U bleek dit racisme ook niet te hebben aangekaart op de school van uw zoon (zie notities CGVS 2, p.8). Het enige concrete voorbeeld dat u doorheen beide persoonlijke onderhouds heeft aangehaald, is dat Griekse personen niet naast u wilden zitten in de trein (zie notities CGVS 2, p.17). Er dient echter vastgesteld dat op basis van uw verklaringen in dit verband, niet kan worden besloten dat deze racistische bejegening als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het onttrekken van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming verkreeg, in casu Griekenland, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Griekenland dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden, dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het gebrek aan psychologische hulp voor uw zoon M. in Griekenland, dient het hierna volgende te worden vastgesteld. U stelde dat uw kinderen in Griekenland depressief waren en geen zelfvertrouwen hadden (zie notities CGVS 1, p.5). U stelde dat uw zoon niet meer sprak, en steeds in bed plaste. Tijdens het tweede interview legde u een psychologisch attest neer over de mentale toestand van uw zoon, en stelde u dat hij ook antidepressiva, genaamd Seroxat, neemt (zie notities CGVS 2, p.10). U verklaarde dat deze mentale problemen in Griekenland waren begonnen (zie notities CGVS 2, p.11). Gevraagd of u hulp gezocht heeft voor uw zoon, en of u naar de dokter bent geweest, antwoordde u dat u hem naar het ziekenhuis bracht, en dat ze hem hebben onderzocht. Uiteindelijk stelden de dokters dat hij een psychologisch probleem had. Gevraagd of hij psychologische hulp heeft gekregen, antwoordde u ontkennend en stelde u dat niemand hem onderzocht. Gevraagd of u zelf stappen heeft ondernomen om psychologische hulp voor uw zoon te verkrijgen, antwoordde u – naast de kwestie – dat het [vluchtelingen]kamp gesloten was, en dat u niet naar buiten mocht. Het enige wat u kon doen is hem goed behandelen en voor hem zorgen. U stelde dat u zelf ook zelfmoordgedachten had, omdat u de problemen niet kon verwerken. Gevraagd of het u tijdens uw verblijf op het eiland Leros nog steeds niet was toegestaan om het vluchtelingencentrum te verlaten, antwoordde u dat ze erg streng waren om personen toe te laten om het kamp te verlaten, waarna u uitweidde over een specifiek incident. Gevraagd of u tijdens uw verblijf in Pikpa dan niet uw huis kon verlaten, en op zoek kon gaan naar medische hulp, antwoordde u bevestigend, en zei u er zeven maanden te hebben verbleven (zie notities CGVS 2, p.12). Gevraagd of u toen geen psychologische hulp heeft gezocht voor uw zoon, antwoordde dat u het had gevraagd aan een Griekse vrouw die het Engels machtig was, en u weidde uit over hoe zij u had geholpen met uw eigen medische problemen. Nogmaals gevraagd of u psychologische hulp heeft gezocht voor uw zoon in Griekenland, antwoordde u ontkennend en stelde u dat u het steeds vroeg, maar dat de leiders zeiden dat ze iemand zouden brengen om hem te onderzoeken, maar dat niemand is gekomen. De Griekse vrouw die u had geholpen met uw eigen medische problemen, kon zich niet veroorloven om u eveneens te helpen met de psychologische problemen van uw zoon. Omdat u nog steeds geen antwoord gaf op de aan u gestelde vraag, werd u opnieuw gevraagd of u met uw zoon naar de dokter ging in Griekenland, en – verbazend genoeg – stelde u – opnieuw – dat u toestemming moest krijgen om naar het ziekenhuis te gaan, dat u het steeds vroeg, maar dat het u nooit werd toegestaan. Gesteld dat u tijdens uw verblijf in Pikpa toch

uw huis kon verlaten, zei u opnieuw dat u geen toestemming had, en dat u documenten nodig had voor het ziekenhuis (zie notities CGVS 2, p.13). U zei dat u nergens kon gaan, en dat ze u haten. Er dient echter opgemerkt dat hierboven reeds werd vastgesteld dat restricties op bewegingsvrijheid in Griekenland worden opgegeven nadat een persoon een beschermingsstatuut wordt toegekend. Dat u stelde dat u – zelfs nadat u erkend was als vluchteling in Griekenland - nog steeds toestemming nodig had om met uw zoon naar de dokter te gaan omwille van zijn psychologische problemen, is dan ook niet aannemelijk, en er dient opgemerkt dat uw zoon bij terugkeer naar Griekenland wel degelijk recht heeft op het verkrijgen van medische en psychologische hulp van de Griekse autoriteiten.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het gebrek aan psychologische en medische hulp voor uzelf, dienen de hierna volgende vaststellingen te worden gedaan. U vertelde dat u op uw reisweg van Eritrea naar Soedan seksueel misbruikt werd door een Arabische man, namelijk de smokkelaar die u begeleidde naar Soedan (zie notities CGVS 1, p.8-9). U stelde dat dit misbruik allemaal in uw hoofd zit. Aangekomen in Soedan, stelde u vast dat u ten gevolge van dit misbruik een infectie had opgelopen aan uw vagina (zie notities CGVS 1, p.9). U werd in Soedan medisch geholpen voor deze infectie, maar u vertelde aan niemand wat u overkomen was, uit angst voor de reactie van anderen, zoals de familie van uw echtgenoot. In België vertelde u het aan uw sociaal assistent. Sindsdien wordt u in België psychologisch opgevolgd. Gevraagd wat u aan de Griekse dokters heeft verteld, stelde u dat u zei dat u een probleem had aan uw vagina, dat u het toonde, en dat zij u een medicijn voorschreef (zie notities CGVS 1, p.10). U stelde dat deze dokter u niet respecteerte, en dat u haar niets heeft verteld over wat u overkomen is. U bezocht nadien ook een andere Griekse dokter, terwijl u in de hotspot verbleef. Deze dokter schreef u een ander medicijn voor, en dit medicijn hielp iets meer dan het andere. U stelde dat u ook aan de tweede dokter niet heeft verteld wat u overkomen was in Soedan, omdat hij daarvoor geen tijd had. U stelde uiteindelijk aan niemand ooit te hebben verteld over het seksueel misbruik in Soedan, en u stelde nooit een psycholoog te hebben bezocht in Griekenland. U zei dat er psychologen zijn in Griekenland, maar dat deze niet naar u toe komen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat u tijdens uw interview in het kader van uw asielaanvraag in Griekenland niet had verteld over het feit dat u seksueel misbruikt was in Soedan (zie notities CGVS 2, p.13). Gevraagd om welke redenen u dit niet heeft aangehaald, stelde u dat ze het u niet eens vroegen, en dat het hen niet kan schelen. U stelde dat u problemen had en dat zij u nooit hebben geholpen, en niet voor jullie hebben gezorgd, en u vroeg zich af om welke redenen u dan over uw persoonlijke problemen moest vertellen. U stelde wel te hebben verteld over de gynaecologische problemen die van het misbruik het gevolg waren, en u werd voor deze problemen geholpen door Griekse artsen (zie notities CGVS 2, p.14). Opnieuw stelde u geen enkele dokter in Griekenland te hebben verteld over het seksueel misbruik, aangezien zij geen Engels spreken, en ook geen oor hadden naar het invoeren van een tolk. Echter, heeft u in Griekenland aan niemand over het misbruik verteld (zie notities CGVS 2, p.15). Gevraagd of het voor u nodig was om psychologisch te worden begeleid in Griekenland, antwoordde u dat u er geen psychologische hulp heeft gekregen. Gevraagd of u ooit naar een [vrouwen]organisatie bent gegaan om het iemand te vertellen en hulp te verkrijgen, antwoordde u ontkennend en stelde u opnieuw dat dit niet mogelijk was omdat niemand er Engels sprak, en er geen tolken zijn voorzien. Gevraagd of u in Griekenland ooit iemand heeft aangesproken in verband met uw zoektocht naar psychologische hulp – zonder expliciet te vertellen over het seksueel misbruik - , zoals dokters, begeleiders in het vluchtelingencentrum, of de Griekse vrouw die u ontmoette, antwoordde u dat u dit graag zou doen maar dat er een probleem is met communicatie. U stelde dat er geen tolk is. U voegde eraan toe dat u toen niet bezig was met uw eigen psychologische problemen, maar vooral met de [psychologische] problemen van uw kinderen. Wat betreft uw eigen medische en psychologische problemen, dient opgemerkt, dat u vooral vertelde over situaties waarin u zich nog steeds in de hotspots op de Griekse eilanden bevond. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, vervallen de restricties op bewegingsvrijheid in Griekenland wanneer u een beschermingsstatuut wordt toegekend. In dat opzicht, kan worden vastgesteld, dat u wel degelijk de kans heeft om eender waar in Griekenland op zoek te gaan naar medische en psychologische hulp. Er dient echter vastgesteld dat u dit niet heeft gedaan, en dat u niemand in Griekenland op de hoogte stelde van uw nood aan psychologische begeleiding. Zelfs al is communicatie moeilijk in Griekenland omwille van een taalbarrière, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u op zijn minst bij de Griekse autoriteiten zou kunnen aangeven dat u nood heeft aan psychologische begeleiding, hetgeen u niet heeft gedaan. Wat betreft uw medische problemen, dient opgemerkt dat u wel degelijk werd geholpen in Griekenland.

Wat betreft uw angst voor de ontvoering van uw kinderen bij terugkeer naar Griekenland, dient opgemerkt dat u deze vrees geenszins weet te concretiseren. U stelde dat u vreest dat u uw kinderen zou kunnen verliezen in Griekenland, of dat ze vermist zouden geraken omdat u er op straat zou moeten slapen (zie notities CGVS 1, p.10-11). U stelde dat ze kunnen worden meegenomen (zie notities

CGVS 1, p.13) of ontvoerd kunnen worden bij terugkeer naar Griekenland, omdat ook andere personen in Griekenland op straat verblijven (zie notities CGVS 2, p.17). U stelde dat personen op straat slapen en drugs gebruiken (zie notities CGVS 1, p.10-11 en CGVS 2, p.17). Echter, was u niet in staat om een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. U heeft het over een louter hypothetische vervolger, aangezien u stelt dat uw kinderen kunnen worden ontvoerd op straat, en dat misschien een persoon ze zou kunnen meenemen (zie notities CGVS 1, p.10). In die zin, vreest u een op heden fictieve vervolger, en is uw vrees geenszins gericht op een individueel of door u gekend persoon.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd vereend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 987).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

Wat betreft de door u, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, neergelegde kopieën van uw geboorteakte, huwelijksakte en Eritrese identiteitskaart, dient vastgesteld, dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Uw identiteit, en Eritrese herkomst, worden immers niet in vraag gesteld.

Wat betreft de door u neergelegde medische documenten in verband met uw problemen aan uw been, dient opgemerkt, dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Deze documenten wijzen enkel op het feit dat u geholpen wordt voor een medische aandoening aan uw been, en niets wijst erop dat u deze zelfde behandelingen niet zou kunnen verkrijgen bij terugkeer naar Griekenland.

Wat betreft de door u, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, neergelegde document van het Eritrean National Salvation Hidri, dat stelt dat uw vader deel was van deze organisatie, en in Ethiopië werd vermoord, dient opgemerkt, dat de problemen in uw land van herkomst, en de redenen van uw vlucht uit uw land van herkomst, namelijk Eritrea, niet in vraag worden gesteld,

gezien u reeds internationale bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie. Dit document draagt dan ook niets bij aan uw onderhavig verzoek.

Wat betreft het door u neergelegde psychologische attest dat stelt dat u seksueel werd misbruikt in Soedan, en het medisch attest in verband met uw besnijdenis, en het attest van het psychiatrisch hospitaal, dient opgemerkt, dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Het feit dat u besneden werd, dat u seksueel werd misbruikt, en dat u daaropvolgend gynaecologische problemen heeft gekend, wordt niet in vraag gesteld. Er werd dan ook tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met hetgeen u is overkomen, en er werden u bijzondere steunmaatregelen verleend.

Wat betreft het door u neergelegde psychologisch rapport van 4 september 2019, waarin wordt gesteld dat u angsten heeft, zich machteloos voelt, en getraumatiseerd bent door de gebeurtenissen in Soedan en Griekenland, dient opgemerkt, dat hierboven reeds werd vermeld dat tijdens het persoonlijk onderhoud rekening werd gehouden met uw psychologische conditie, maar dat niets er op wijst dat u voor deze psychologische problemen niet zou kunnen worden geholpen bij terugkeer naar Griekenland.

Wat betreft de door u neergelegde documenten in verband met de medische en psychologische toestand van uw zoon, en de aan hem voorgeschreven medicatie, namelijk het antidepressivum Seroxat, M., dient opgemerkt, dat deze documenten bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Uit de hierboven gedane vaststellingen kan niet worden afgeleid dat uw zoon geen medische of psychologische begeleiding zou kunnen krijgen bij terugkeer naar Griekenland.

Wat betreft uw medische en psychologische problemen, en de medische en psychologische problemen van uw zoon M., dient opgemerkt, dat u zich voor de beoordeling van deze elementen dient te richten tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst [of in uw geval, Griekenland] te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Wat betreft de attesten van aanwezigheid van uw dochters N. en S., dient opgemerkt, dat deze attesten enkel vermelden dat uw dochters school lopen in België.

Wat betreft het door u neergelegde attest over de leerachterstand van uw zoon M., dient opgemerkt, dat dit document opnieuw niets wijzigt aan bovenstaande vaststellingen. M. zou een leerachterstand hebben van twee jaar, maar dit betekent niet dat hij bij terugkeer naar Griekenland geen school zou kunnen lopen, of dat de toegang tot de school hem zou worden ontzegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u beschikt over het vluchtelingenstatuut te Griekenland.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het recht op tegenspraak, het recht van de verdediging en het beginsel van wapengelijkheid tussen de partijen”.

De verzoekster betoogt als volgt:

“4.1. Redenen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Het CGVS erkent dat er bijzondere procedurele noden zijn gelet op de psychische problemen van verzoekster en haar rugklachten, en meent hieraan tegemoet gekomen te zijn door extra pauze's in te lassen tijdens het interview.

Het CGVS meent dat het verzoek tot internationale bescherming niet ontvankelijk is omdat aan verzoekster en haar kinderen het statuut van vluchteling werd toegekend in Griekenland op 12 april 2017 met recht op verblijfsvergunningen tot 13 april 2020.

Zij vermeldt dat artikel 57/6, §3, 3° van de wet van 15 december 1980 in de mogelijkheid voorziet om het verzoek tot internationale bescherming van een vreemdeling die al een internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de EU niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij deze onderdaan elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich in deze lidstaat niet meer kan beroepen op deze bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden.

Er wordt verzoekster verweten niet coherent geweest te zijn over haar verblijfsstatus in Griekenland waar zij betwist zou hebben een aanvraag internationale bescherming te hebben ingediend in Griekenland.

Wat betreft haar Griekse verblijfsdocumenten en het feit dat zij verklaarde enkel een kaart te hebben gekregen om binnen Griekenland te reizen en het eiland Leros niet kon verlaten wordt er verwezen naar de informatie van Eurodac en de info toegevoegd aan het administratief dossier stellende dat de restrictie vervalt wanneer een beschermingsstatuut wordt toegekend.

Waar verzoekster de slechte levensomstandigheden aanhaalt merkt het CGVS op dat zij het louter zou hebben over de periode dat zij in procedure was en er niet uit haar verklaringen kan afgeleid worden dat zij iets zou ondernomen hebben nadat haar verblijfsdocumenten werden toegekend.

Zij zou geen werk gezocht hebben en nooit hulp gezocht hebben in verband met begeleiding naar huisvesting, scholing en werk.

Zij zou wel degelijk steun hebben ontvangen van 240 euro per maand en haar kinderen zouden na anderhalf jaar twee dagen per week naar school zijn kunnen gaan. Zij zou een sociaal assistent hebben gehad. Zij zou bovendien geen vluchtelingenorganisaties hebben gecontacteerd.

Als persoon met een statuut, beschikt zij over een specifieke bescherming tegen refoulement en aan het verblijfsrecht diverse rechten en voordelen verbonden overeenkomstig het Europees recht.

De situatie van personen die internationale bescherming genieten verschilt van die van de personen die een internationale bescherming verzoeken. De persoon die de internationale bescherming geniet, geniet van een bescherming tegen het refoulement en er zijn diverse sociale en economische rechten die aan het statuut van internationale bescherming gebonden zijn, op vlak van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting...

Het feit dat verschillen bestaan tussen de lidstaten inzake de toekenning van rechten aan personen die de internationale bescherming genieten en de maten waarin zij de rechten kunnen laten gelden geen vervolging is in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980 en er evenmin sprake is van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980. Griekenland is gebonden aan EU-acquis dat voorziet in minimumnormen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan het beschermingsstatuut van verzoeker en waarvan hij gebruik kan maken.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die de internationale bescherming genieten enkele gebreken kan vertonen, artikel 3 van het EHRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.

Zij zou voldoende financiële middelen hebben gehad om een smokkelaar te betalen. Wat betreft de gevechten in de kampen betreft dit de situatie in de kampen op Chios en Leros. Wat betreft het racisme en de discriminatie toont zij niet aan dat deze dermate systematisch en ingrijpend waren dat hierdoor haar fundamentele mensenrechten werden aangetast.

Wat betreft de psychologische hulp voor haar zoon M. zou zij niet aantonen dat zij voldoende stappen ondernomen heeft om psychologische hulp te zoeken in Griekenland.

Wat betreft psychologische en medische hulp voor haarzelf vertelt zij voornamelijk over de situatie tijdens de periode dat zij nog op de hotspots verbleef, zij geeft geen verklaring waarom zij niet elders hulp heeft gezocht na het bekomen van een statuut.

Om al deze redenen meent het CGVS:

- 1. Dat verzoeksters geen gegronde vrees heeft in geval van terugkeer naar Griekenland;*
- 2. Dat verzoeksters geen reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer in Griekenland;*
- 3. Dat hun levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM;*

Wat betreft de documenten die zij voegt aan haar aanvraag wordt er gesteld dat:

- De documenten van Eritrea haar identiteit bevestigen en haar vrees voor vervolging, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken;*
- Wat betreft de medische documenten betreffende haar been toont zij niet aan dat de behandeling niet in Griekenland kan*
- Het feit dat zij besneden werd, dat zij seksueel misbruikt werd en de gynaecologische problemen die hieruit voortvloeien worden niet in vraag gesteld;*
- Wat betreft haar psychische problemen wijst niets erop dat zij niet zou kunnen worden geholpen in Griekenland;*
- Wat betreft de psychologische toestand van haar zoon M. en de voorgeschreven antidepressiva zou er blijken dat hij opgevolgd kan worden in Griekenland;*
- Zij zou bovendien een 9ter aanvraag kunnen indienen;*
- Wat betreft de leerachterstand van haar zoon van twee jaar betekent dit niet dat hij bij terugkeer geen school zou kunnen lopen;*

4.2. Kritiek van de redenen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

4.2.1 ALGEMEEN

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° stelt :

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”

Dit vormt een omzetting van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming:

“2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als nietontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;”

Uit de bewoording van deze bepalingen blijkt dat dit geen gebonden bevoegdheid is. Het CGVS kan maar moet de aanvraag tot internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren.

Bijgevolg beschikt hij over een zekere appreciatiemarge die hij, conform de algemene beginselen van administratief recht, moet uitoefenen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zijn beslissing nauwkeurig voorbereidt. Het CGVS moet dus alle elementen in overweging nemen om zijn beslissing te nemen.

De Memorie van toelichting verduidelijkt:

(...)

Daarnaast moet er worden onderlijnd dat er op het CGVS een samenwerkingsplicht heeft. In artikel 48/6, eerste lid, §1 wordt er gesteld :

“De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.”

De mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren is een toepassing van het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de landen die deel maken van de Europese Unie. Men kan er inderdaad, in principe, van uitgaan dat ieder persoon die een statuut van internationale bescherming in een Europees land heeft verkregen over gelijkaardige rechten beschikt. Dat mag worden vermoed.

Echter, is dit vermoeden niet onomkeerbaar.

Het Hof van Justitie heeft gin haar arrest HvJ. C-297/17, 19/03/2019, Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov de toepassing van artikel 33 Procedurerichtlijn besproken op personen met een internationale beschermingsstatus in een EU-lidstaat die een asielaanvraag in een andere lidstaat indienen:

(...)

In het kader van zijn appreciatiemarge moet de Commissaris-generaal de situatie van de begunstigde van een internationale bescherming onderzoeken en in overweging nemen. Het louter hebben verkregen van een statuut van internationale bescherming volstaat dus niet om het CGVS toe te laten een aanvraag als niet ontvankelijk te verklaren. Hij moet de situatie van de begunstigde van een internationale bescherming in het land waar de bescherming toegekend werd in overweging nemen vooraleer hij zijn verzoek beschouwt als niet ontvankelijk.

Het CGVS erkent ook dat de socio-economische factoren en de naleving van de rechten van de verzoeker in het land waar hij een beschermingsstatuut verkreeg van belang is aangezien hij in zijn beslissing verwijst naar het vermoeden dat de rechten van verzoeker als begunstigde van de subsidiaire bescherming in Griekenland verzekerd worden, en somt als inhoud van deze rechten zijn verblijfsrecht, de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Dat komt overeen met de rechten opgesomd van artikel 20 t.e.m 35 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Het principe achter de toekenning van deze rechten is dat het statuut van internationale bescherming niet alleen een verblijfstitel met zich meebrengt maar ook verschillende socio-economische rechten waarvan het doel is om de beschermde persoon de kans te geven zijn leven opnieuw op te bouwen nadat hij gedwongen zijn land van verblijf en nationaliteit moest verlaten.

Het louter feit dat er verschillen bestaan wat de socio-economische toestand van personen die van een internationale beschermingsstatuut beschikken, en dit in functie van het land waarin zij dit statuut verkregen hebben is op zich uiteraard geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De accumulatie van verschillende tekortkomingen kan wel aanleiding geven tot een schending van deze bepalingen.

De naleving door de Griekse autoriteiten van de artikelen 20 en volgende van de richtlijn 2011/95 moet in concreto plaatsvinden en het cumulatief effect op verzoeker en zijn familie moet in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest onderzocht worden rekening houdende met de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn familie.

Artikel 3 van het EVRM verbiedt foltering, onmenselijke en vernederende behandelingen.

Het Europees hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak).

Om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen moetende onmenselijke of slecht behandelingen een minimumniveau van hardheid en ernst vertonen. De beoordeling van dit niveau is echter relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de leeftijd van de betrokkene persoon, de duur van de behandeling en de fysieke en mentale gevolgen ervan.

Artikel 3 van het EVRM bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering, vernederende en onmenselijke behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij.

Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM.

4.2.2 IN CASU

Er dient er te worden nagegaan wat de levensomstandigheden voor personen die van de vluchtelingenstatus genieten in Griekenland zijn, rekening houdende met de algemene situatie voor deze groep van personen in dit land en de persoonlijke ervaring van verzoekster en haar gezin.

4.2.2.1. Het kwetsbaar profiel van verzoekster en haar kinderen

- *Het CGVS betwist niet dat verzoekster specifieke procedurele noden heeft noch dat zij zowel medische als psychische bijstand behoeft. Ook wat haar zoontje M. betreft betwist het CGVS in se niet dat deze zeer ernstige psychische problemen heeft. Het CGVS meent echter dat verzoekster niet voldoende zou ondernomen hebben in Griekenland om haar rechten te doen gelden.*

Verzoekster verwijt het CGVS niet voldoende rekening te houden met het zeer kwetsbaar profiel van verzoekster en haar kinderen, en met de impact die de psychische en medische problemen van verzoekster en haar zoontje, evenals het feit dat zij totaal geïsoleerd was met 3 minderjarige kinderen, hadden op haar capaciteiten en haar mogelijkheden, in de huidige context in Griekenland, in te gaan tegen de toestand van totale deprivatie waarin zij zich bevond.

Om een idee te hebben van de draagwijdte van de medische problematiek van verzoekster en van haar zoon zullen de verschillende diagnoses één voor één overlopen worden, met een verwijzing naar de relevante medische attesten. Er zal verder ingegaan worden op de impact van de negatieve beslissing op de psychologische toestand van verzoekster en haar oudste zoon.

- *Verzoekster is een ongeschoolde alleenstaande moeder van drie minderjarige kinderen, M. is 16 jaar oud, S. 12 jaar en N. 9 jaar.*

Bovenop de trauma's verbonden aan de vervolgingsfeiten in haar land van herkomst, Eritrea, wordt niet betwist dat zij tijdens haar reisweg in Soedan verkracht werd, in de aanwezigheid van haar drie minderjarige kinderen, door de smokkelaar. Zij was bovendien tweedegraads besneden op het moment van de verkrachting. Ten gevolge hiervan lijdt zij aan een vaginale infectie. Zij heeft verder ernstige rugklachten overgehouden aan haar verblijf in Griekenland, waarvoor een CT-scan werd uitgevoerd in België en waarvoor zij nu in behandeling is bij een kinesist (stuk 5).

Zij wordt sinds 22 november 2018 psychisch begeleid door psychotherapeute S. C., die als volgt stelt: (vrije vertaling van het Frans)

“Gelet op de staat van ernstige psychische kwetsbaarheid van Mevrouw G. A. H., werd een psychologische opvolging van twee sessies per maand voorzien. In het kader van een globale aanpak werd een psychotherapie met lichamelijke bemiddeling parallel opgestart om de fysieke pijnen en

spanningen te verzachten, de slaap terug te vinden en hulp te bieden om de stress en angsten de baas te kunnen waar zij dagelijks door overrompeld wordt.

Ondanks een verbetering van haar toestand toont Mevrouw G. zich uitgeput en deelt zij haar grote psychische nood. Zij heeft verschillende angsten en flash-backs verbonden aan haar vluchtrelaas en haar passage via Griekenland evenals slaapstoornissen met insomnia en nachtmerries.

Tijdens de onderhouden komt Mevrouw verschillende keren terug op de traumatiserende ervaring van haar verkrachting tijdens haar vlucht in Soedan evenals de inhumane en vernederende omstandigheden gedurende de twee jaar en drie maanden in Griekenland met de kinderen. Zij heeft moeten leven in betreurenswaardige omstandigheden, twee families in één kamer, gebrek aan eten, gebrek aan scholing voor de kinderen, geen mogelijkheid tot medische opvolging van haar psychische problemen en de infecties ten gevolge van haar verkrachting. Deze levensomstandigheden hebben niet toegestaan aan Mevrouw zich te herpakken na de traumatiserende gebeurtenissen en hebben haar staat van psychische kwetsbaarheid verergerd. "

(Attest van 4 september 2019, stuk 3)

"Een lang traject van psychologische bijstand evenals het instellen van adequate behandelingen voor haar fysieke pijnen hebben toegestaan dat zij, beetje bij beetje, tot rust kwam en uit haar staat van groot isolement is gekomen, mede door de vertrouwensband die gecreëerd werd. Recent begon Mevrouw zich open te stellen voor anderen, een positieve en gezonde relatie terug op te bouwen met haar kinderen, zich te investeren in de toekomst door lessen Frans te nemen, zich te informeren over vormingen etc. Bij kennisname van de weigering is Mevrouw ingestort. Haar paniekaanvallen en zwarte gedachten kome terug boven. Haar relatie met de kinderen die veel beter was geworden is terug zeer moeilijk. Haar oudste zoon, die zelf psychologisch opgevolgd wordt door Exil, vertoont opnieuw gewelddadige impulsen. Het idee terug te moeten naar Griekenland en terug hetzelfde te moeten beleven lijkt onoverkomelijk. Ze zegt liever te willen sterven dan terug te keren. De levensomstandigheden in Griekenland blijven haar bij en hebben het onderwerp uitgemaakt van veel van onze gesprekken. Op dit moment verslechtert de psychische gezondheidstoestand van Mevrouw en de suicidaire ideeën nemen de bovenhand. "

(attest van 2 december 2019, stuk 4)

Ook de rugklachten, maagklachten en klachten aan haar been waar verzoekster aan lijdt sinds haar verblijf in erbarmelijke omstandigheden in Griekenland en de vaginale infectie opgelopen naar aanleiding van haar verkrachting worden geattesteerd met medische rapporten. Allen zijn intussen onder controle, ten gevolge van de medische zorgen waar zij in België van geniet.

(stukken 5-6)

Verzoekster zette uiteen in haar gehoor dat zij in Griekenland volledig geïmmobiliseerd was door de situatie van materiële deprivatie, de zorg voor de kinderen en haar psychische problemen, waardoor zij zelfs niet in staat was doorgedreven stappen te ondernemen om huisvesting of werk te vinden: (gehoor 19 september 2019, p. 16)

Was er iemand die u kon begeleiden In zoektocht naar werk of eert ander huts, wanneer dit gebeurde? Eerst en vooraf er is geen Tigrinya tolk in dat land, zelfs als ik vraag om te helpen, tussen de talen is er een misverstand, ze spreken geen goed Engels, en ik ook niet vloeiend, er was dus geen begrip, we wisten niet waarover we het hadden, onze onderwerpen waren anders, ze wisten niet waarover ik sprak als ik over het huis sprak. Dit is een moment, als uw kinderen samen ziek zijn, en sommigen zeggen dat ze honger hebben, zo veel dingen, uw hersenen zullen zich afsluiten, en je zal non-stop woede hebben, en op dat moment is er enkel zwart, en enkel om mezelf te vermoorden om al die problemen niet te moeten zien, je kan niets denken op dat moment, om te verhuizen of weet ik veel, je kan zo niet blijven.

De sociaal assistent van verzoekster, Mijnheer D.-M., getuigt in een attest van 29 november 2019 van de moeilijkheden die verzoekster ondervindt bij dagelijkse bezigheden:

(vrije vertaling van het Frans)

"Sinds het begin van haar verblijf heb ik verschillende malen de psychische problemen van betrokkene kunnen vaststellen, evenals de moeilijkheden die zij ondervindt bij het omgaan met dagdagelijkse situaties. Zij ondervindt grote moeilijkheden bepaalde situaties te overwinnen en het vooruitzicht België te moeten verlaten om terug te keren naar Griekenland zorgt voor groot leed bij Mevrouw en bij de drie kinderen en hierbij voornamelijk bij de oudste van de drie. "

- De oudste minderjarige zoon van verzoekster, M., is 16 jaar oud. M. lijdt aan ernstige psychische problemen die zich in Griekenland manifesteerden door bedplassen, agressie en spraakstoornissen.

Verzoekster verklaarde hierover als volgt tijdens haar gehoor:
(Gehoor 7 maart 2019, p. 5)

Daarna hebben ze ons toegelaten om onze kinderen naar die school te sturen. Het was maar 2 keer per week. De kinderen misten de school en wouden hun boekentas altijd dragen om naar school te gaan. Het was heel moeilijk. Ik had veel stress. En ik wou soms naar de zee gaan om mij daar te verdrinken. Mijn kinderen waren ook depressief. Ze hadden geen zelfvertrouwen meer. De oudste zoon van mij kon niet praten. Hij zweeg de hele tijd. Hun mentale problemen waren erger dan mijn eigen problemen. Na twee dagen ging ik naar Athene om een route te vinden om naar hier te komen.

(Gehoor 19 september 2019, p. 10)

Vertel een; over de problemen die uw kinderen hebben?

Mijn zoon heeft een probleem met plassen 's nachts en nachtmerries, en hij heeft stress, hij is zeer gestressed, hij wordt met medicijnen behandeld.

Naam?

M.

Welk soort medicijn neemt hij?

Toont foto: Seroxat

Zijn deze medicijnen voor een psychologisch of fysiek probleem?

Hij had problemen, vroeger, met plassen, met woede, met vanalles, hij houdt van alleen zijn, ik denk dat hij depressief is, hij wil niet praten, hij heeft zijn zus en broers, maar er is geen communicatie, en vanuit het niets is hij boos, en 's nachts heeft hij nachtmerries, hij wordt wakker, sinds hij dit medicijn neemt, voelt hij zich al veel beter. Hij begon naar school te gaan en had meer positieve energie.

De psychiater van M., Dr. J. C., attesteert in een eerste attest van 22 juli 2019 dat M. bij hem opgevolgd wordt 2 maal per maand en medicatie neemt voor zijn psychiatrische problemen.

Hij attesteert in een nieuw attest van 29 november 2019: (vrije vertaling van het Frans) (stuk 8)

"M. vertoont een ernstige depressie die zich uit door verdriet en ernstige suïcidale ideeën, die verergerd zijn sinds de kennisname van een mogelijke terugkeer naar Griekenland. Het is duidelijk dat M. niet heeft kunnen genieten van een psychiatrische begeleiding in Griekenland. Het dient in herinnering gebracht te worden dat het parcours van M. en zijn familie zeer onveilig is geweest en de stabiliteit die hij uiteindelijk gevonden heeft in België hem veel geholpen heeft. Als hij moet terugkeren naar Griekenland vrees ik een spoedige zelfmoordpoging. Voor hem was zijn verblijf in Griekenland in die mate traumatiserend dat indien dit verblijf zou voortgezet worden, het leed ondraaglijk zou worden. M. neemt antidepressiva, seroxat 20 mg, 1 maal per dag, in te nemen in de ochtend. "

- Uit bovenvermelde elementen blijkt dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat het gezin, door de medische en psychische problemen, behoort tot een specifieke groep die volledig afhankelijk is, en daardoor terecht gekomen is een zeer verregaande staat van materiële deprivatie die negatieve gevolgen heeft gehad op hun fysieke en mentale gezondheid en onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

4.2.2. Wat betreft het feit dat verzoekster onduidelijk zou geweest zijn over haar statuut in Griekenland en zou betwist hebben een aanvraag internationale bescherming te hebben ingediend in Griekenland

(...)

4.2.2.3. Wat betreft de geografische restrictie

- Het CGVS meent dat verzoekster zich zou baseren op elementen die dateren van voor de toekenning van haar beschermingsstatuut en niet zou verklaren waarom zij geen medische en psychologische hulp of huisvesting en scholing zocht buiten de Griekse eilanden.

Verzoekster legde, in haar eigen bewoordingen, uit dat de geografische restrictie opgeheven werd na 4 a 5 maanden op de hotspot: (gehoor 7 maart 2019, p. 4)

Hoeveel interviews denkt u dat u daar hebt gehad? In de hotspot hebben ze ons na 3 maanden ingeschreven. Na vijf maanden hebben ze ons een permit gegeven Een soort papier van de politie voor verplaatsing. Daar hebben ze ons veel vragen gesteld. Maar hoeveel keer dat ik het heb gedaan kan ik niet weten.

Naar waar bent u gereisd met die permit? Ze hebben het ons gegeven om naar de stad gegaan om boodschappen te doen. In het begin waren de Arabieren onze boodschappers. We gaven hun geld en ze kwamen voor ons. Maar na 4 maanden hebben ze ons een soort papier gegeven om daar zelf heen te gaan en boodschappen zelf te doen Het is 20 minuten om naar de stad te gaan. Het is enkel om buiten de verzamelplaats te gaan. Mag ik nog iets zeggen?

Zij is consistent over de verschillende plaatsen waar zij verbleven heeft in Griekenland, (gehoorverslag p. 12 gehoor 7 maart 2019)

Wanneer bent u aangekomen in Gr? 14/4/2016

Wanneer ging u naar Leros? Na 2 weken en een paar dagen

Hoelang bleef u in Leros? Ongeveer een jaar en 8 maanden Het kan ook een jaar en 9 maanden zijn. Maar geen 2 volle jaren

Dan ging u naar Pikpa. Hoelang bleef u in het huls in Pikpa met andere mensen? Daarvoor had ik het totaal verteld. Een jaar en 9 maanden in Leros en Pikpa

Advocaat: Pikpa is een plek in Leros

Het is zoals een centrum. Ze geven daar ook een huis. Die van drie maanden.

Na hoeveel tijd kreeg u het huis in Pikpa? Ongeveer een jaar en 6 maanden. Ik ben niet zeker maar ik herinner mij na een jaar en 6 maanden gaven ze mij een huis voor 3 maanden. Maar hoelang ik Pikpa verbleef kan ik niet zeggen. Maar ik totaal heb ik geen 2 jaar gedaan.

Zij legde ook uit dat zij naar het Pikpa kamp werd overgebracht als gevolg van het feit dat zij een positieve beslissing had en dat het zo was dat zij vernam dat zij geaccepteerd was (p. 13 gehoorverslag 7 maart 2019).

Het CGVS haalt verder twee zaken door elkaar, de geografische restrictie en de medische kaart (AMKA).

Verzoekster verklaarde: (gehoorverslag p. 12-13)

En zelf naar ZH of dokter geweest met uw zoon?

Ik kon niet want er moest toestemming voor ZH, zonder at kon ik niet gaan, maar elke morgen ging ik naar leiders, en zei wat er is nieuw, is er hoop, kan ik gaan? Soms zeiden ze als ze naar me vragen zeg ik dat ik hier niet ben, ze verstopte zich voor mij.

En in Pikpa, daar kon u toch uit het huis?

Ja, dat is wat ik antwoordde, als ik geen toestemming heb, dan kan ik nergens gaan, ik heb papieren nodig voor het ZH, je moet je één ding realiseren, ze haten ons. Het vorige kamp dat we hadden voor Pikpa, het was een tent, maar Pikpa was een kamp maar aparte huizen.

Uit de landeninformatie blijkt, wat betreft toegang tot de gezondheidszorg, dat de toegang tot de publieke gezondheidszorg beperkt is en onderhevig is aan administratieve voorwaarden en meer bepaald het in het bezit zijn van een "AMKA"-kaart met sociale zekerheid nummer. Toen verzoekster verklaarde dat zij "papieren" en "een toestemming" nodig had om naar het ziekenhuis te gaan, doelde zij niet op de geografische restrictie maar op de gezondheidskaart waarover zij niet beschikte.

Dit wordt bevestigd door het AIDA, Country report: Greece, 2017 Update:

" Free access to health care for beneficiaries of international protection is provided under L 4368/2016. As mentioned in Reception Conditions: Health Care, in spite the favourable legal framework, actual access to health care services is hindered in practice by significant shortages of resources and capacity for both foreigners and the local population, as a result of the austerity policies followed in Greece, as well as the lack of adequate cultural mediators. The public health sector, which has been severely affected by successive austerity measures, is under extreme pressure and lacks the capacity to cover all the needs for health care services, be it of the local population or of migrants. Moreover, access to health is also impeded by obstacles with regard to the issuance of a Social Security Number (AMKA) " (p. 190).

Recent werd de toegang tot de gezondheidszorg nog verder teruggeschoefd toen in juli dit jaar het decreet omtrent het afleveren van de AMKA-kaart werd ingetrokken, waardoor er nu de facto geen procedure bestaat om een sociaal zekerheidsnummer te bekomen, zoals blijkt uit het rapport d.d. 31 juli 2019 van Refugee Support Aegean: (stuk 12)

"The government had initially announced that the immediate improvement of the living conditions for refugees and migrants would be included in its priority list, with particular focus on vulnerable groups and a priority in protecting unaccompanied children. Only a few days after coming into power, the Minister of Labor, Giannis Voutsis, revoked the recent circular on the granting of a Social Security Number to third-country nationals . The circular, published in June 6, 2019, and co-signed by the Ministers of Migration Policy, Health and Social Security of the former government, clarified chronic problems and, among other things, made it easier for migrants and asylum claimants to obtain a Social Security Number so that they gain access to a series of rights such as health, education and work. The government announced that the procedure for a Social Security Number will be clarified with a new circular, which is yet to be issued three weeks following the revocation of the previous decree. The Citizens ' Service Centers (CSC), which are competent for the issuance of Social Security Numbers, have ceased any relevant activity and there is growing concern that a large number of asylum claimants and refugees with no Social Security Number, including extremely vulnerable individuals, will not have access to public health and medication. According to reports, the asylum claimants with no Social Security Number in the hotspot of Moria, Lesvos, can go to the public hospital only after referral from a Hellenic Center for Disease Control & Prevention (HCDCP) physician, but there is only a limited number of HCDCP physicians at the hotspot. For access to medical care, refugees with no Social Security Number should contact the Rights Protection Office at the Mytilini Hospital. Nevertheless, even if they do have access to the hospital, they won't necessarily get the medication they need. RSA is familiar with two cases of diabetic individuals in Lesvos, a woman and a baby, who are not entitled to free insulin because they don't have a Social Security Number. While addressing the reaction to the revocation of the decree, the Minister of Labor talked about the previous government "arbitrarily" granting Social Security Numbers and stressed that "our country is not a free-for-all space."

4.2.2.4. Wat betreft het gebrek aan toegang tot medische hulp in Griekenland

Los van de administratieve restricties (het bezit van de AMKA-kaart), blijkt uit de algemene informatie dat de zorgen in Griekenland, ook voor erkende vluchtelingen, ondermaats zijn.

Het getuigt dan ook van kwade wil te stellen dat verzoekster niet voldoende haar best zou gedaan hebben psychologische hulp te zoeken voor haar zoon, terwijl de algemene landeninformatie uniform bevestigt dat de toegang tot de publieke gezondheidszorg ernstig belemmerd is, en temeer de toegang tot psychische gezondheidszorg.

Zo blijkt uit het rapport van Pro Asyl and Refugee Support Aegean, "Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece":

However, structural deficiencies (such as the lack of available information and qualified interpreters and cultural mediators) and the impact of the financial crisis on the health system (lack of funds for medicines, technical equipment, material and a lack of professional staff, long waiting lists and increase of co-payments) complicate the access of beneficiaries to health care.

UNHCR records that: "Health professionals are not correctly informed on asylum seekers' and refugees' rights and documentation and they often refuse to treat them or refer them to specialists. There are many problems and complaints about insufficient provision of medicines. The lack of interpreters in hospitals and health services complicates the situation. "

In its recent concluding observations on the second periodic report for Greece, the Committee on Economic, Social and Cultural rights noted that refugees, asylum seekers and undocumented migrants continue to encounter difficulties in gaining access to healthcare facilities, goods, services and information and expressed its concerns about the severe impact of the financial crisis on the health system, especially on the mental health sector. " (p. 18)

Limited access to and conditions of public mental health institutions are of "a particular problem ", as UNHCR highlights. Beneficiaries of international protection with mental health problems face accommodation problems and a lack of appropriate mental health care ". (p. 8).

Het CGVS komt niet verder dan te stellen dat verzoekster niet voldoende moeite zou gedaan hebben, terwijl verzoekster concreet aantoonde dat zij geen toegang had, ondersteund door landenrapporten waar door haar raadsman naar verwezen werd in haar interventie op het einde van het gehoor.

Het CGVS beschikt dan ook over concrete gegevens om aan te tonen dat er in Griekenland een dergelijk risico bestaat, zodat het CGVS ertoe gehouden is om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken. Het CGVS gaat volledig na dit te doen en motiveert niet waarop zij zich baseert om te stellen dat verzoekster wel toegang zou gehad hebben tot gezondheidszorg.

4.2.2.5. Wat betreft het feit dat verzoekster geen discriminatiefeiten zou hebben kunnen opnoemen

(...)

De discriminatie in de gezondheidszorg: de eerste arts die verzoekster behandelde voor haar vaginale infectie liet haar verstaan, door gebaren en een uitdrukking van walging dat zij stonk en een gebrek aan hygiëne aan de oorzaak lag van de infectie (p. 8 gehoorverslag 7 maart 2019)

Dit algemeen racistisch klimaat en institutioneel racisme bij de overheidsdiensten wordt bevestigd door de rapporten.

Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe:

“ 81. Racist violence targeting migrants remains a worrying phenomenon in Greece. In 2017, the Racist Violence Recording Network (RVRN) recorded 34 incidents against refugees or immigrants, including 26 assaults against men, 6 against women, and 2 against a “mixed group of victims”. The victims of the incidents recorded in 2017 came from Egypt (1), Algeria (3), Afghanistan (10), Guinea (1), Iraq (1), Iran (3), Morocco (2), Nigeria (1), Norway (Somalian origin) (1), Ukraine (1), Pakistan (5), Palestine (3) and Syria (4). A number of clashes between locals, including members of far-right groups, and migrants were also reported in the Aegean Islands in 2018.

82. The Commissioner is concerned about such persisting racist violence and about the emergence of new far-right violent groups’

4.2.2.6. Wat betreft het gebrek aan woonst van verzoekster

Verzoekster bevond zich in een toestand van verregaande materiële deprivatie waarbij hen geen woonst werd toegekend, ook na haar erkenning verbleef zij in een opvangcentrum (PIKPA) in dezelfde ruimte met een ander gezin. De laatste drie maanden werd haar een woonst toegekend, echter na drie maanden moest zij deze gedwongen verlaten. Met de beperkte geldelijke tussenkomst die zij ontving was zij niet in staat in basisvoorzieningen te voorzien.

Zo verklaarde verzoekster:

Buiten die 240 euro die u elke maand kreeg, ooit nog ander geld gekregen? Nee ik had niets gekregen Die 240 is na een jaar en 6 maanden dat ik dat kreeg. Die 240 is ook niet genoeg. We moeten daarvan eten halen, kleren kopen. Soms droegen mijn kinderen sokken met gaten.

Ze kregen niet goed eten, dus ze kregen ook niet genoeg vitaminen. Mijn zoon werd ook constant ziek. Ik ging naar het ziekenhuis. Dan schreven ze een voorschrift voor siroop. Er te wel een plek waar je het gratis kan krijgen Als je met de brief naar daar ging, dan zelden ze: Die soort hebben we niet. En dan moest je naar een apotheek gaar en zelf betalen Het was moeilijk Ik wil niet dat mijn zoon voor mij doodgaat. Die 240 is niet genoeg.

Het geld is niet genoeg voor alles. Als 1 kind ziek is wordt de rest ook ziek, zoals bij een verkoudheid. Voor een siroop te het 12 euro. En voor wasmiddel, zeep enzo, moet ik ook zelf halen. Want ons laken wordt elke nacht vuil. En zoals ik daarnet al zei met u, had ik persoonlijke problemen. Ik kon geen maandverband kopen, dat was te duur. De weg was met veel stenen. Hun schoenen versleten snel Ik weet het niet. Je kan daar niet leven in zo een moeilijk leven. Nadat ze het papier aan mij gaven vroeg ik altijd om geld aan mij te geven, want ik had geen hoop. Nadat ik papier kreeg van de politie, ging ik naar de markt en dan raapte ik de gevallen uien en tomaten op. Je kan het mei voorstellen. Mijn kinderen waren in hun land goed opgevoed. Ik ben ook geschoold in mijn land. Als je een goed leven in je land

had hoe kan je In Europa zo een leven hebben en zo opvoeden? Ik had ook geen idee en in mijn hoofd om gevallen tomaten en uien op te ruimen. Ik kan met meer praten Ik moet altijd maar huilen.

Huilt

Zelf, wat het ergste is. er waren ook Grieken die met mij het eten opraapten. Die verkopers wouden enkel door de landgenoten genomen worden. Daarom had ik het moeilijk om het eten op te rapen. Wat ik u heb verteld, is wat ik mij herinner. Mijn problemen hebben geen einde. In mijn korte leven heb ik veel problemen meegemaakt.

Wat deden die Grieken dan als u het eten probeerde OP te rapen? Die zeggen mij: Ga weg ga weg. Ze laten enkel de blanke mannen. Ondertussen waren er ook andere mensen van Afghanistan en andere landen. Ze dachten dat het hun landgenoten waren door hun huidskleur.

Ze noemen mij altijd: Negro/Magro. MABRO. Dat is mijn huidskleur. Dat betekent zwart. Soms zeggen mijn kinderen tegen mij: Dat is vies, hoe kunnen we dat eten? We gaan ziek worden Om die discussie te vermijden, deed ik mijn best om niet de kapotte tomaten te krijgen. Om de kinderen blij te maken.

Deze informatie zoals verschaft door verzoeksters wordt bevestigd door algemene landeninformatie, zoals hier geciteerd:

AIDA, Country Report: Greece, 2017 Update:

Beneficiaries of international protection have access to accommodation under the conditions and limitations applicable to third-country nationals residing legally in the country. In practice, however, there are generally limited accommodation places for homeless people in Greece and no shelters dedicated to recognised refugees or beneficiaries of subsidiary protection. There is also no provision for financial support for living costs. " (p. 185).

"According to GCR 's experience, those in need of shelter who lack the financial resources to rent a house remain homeless or reside in abandoned houses or overcrowded apartments, which are on many occasions sublet. Pro Asyl and Refugee Support Aegean also document cases of recognised beneficiaries of international protection living under deplorable conditions, including persons returned from other EU countries" (p. 185- 186).

"Pro Asyl and Refugee Support Aegean have documented homelessness or stay in precarious conditions in squats in Athens without access to electricity or water. An illustrative case is that of a vulnerable four-member family of refugees returned from Switzerland at the end of August 2018.898 Upon their return to Greece, the family ended up homelessness, was denied crucial benefits and the two parents could not find employment. According to the findings of the organisations, "refugees still have no secure and effective access to shelter, food, the labour market and healthcare including mental health care. International protection status in Greece cannot guarantee a dignified life for beneficiaries of protection and is no more than protection 'on paper'" (p. 187).

Ook Pro Asyl and Refugee Support Aegean bevestigt dit in het rapport "Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece ":

The current living conditions of beneficiaries of international protection in Greece are alarming, as beneficiaries do not only suffer from the lack of integration prospects into Greek society, but they are often faced with inadequate living conditions and humanitarian standards, a precarious socio-economic situation, and even have problems in securing their very existence. Such a situation undermines the effectiveness of the provided protection in line with The 1951 Refugee Convention and European law. (...) " (p. 2)

"They are left to survive by their own means without any financial or social support or any further targeted integration measures. Equal access to social rights as Greek nationals is in practice not secured by the Greek State (and sometimes not even foreseen by law). Most of them are not properly informed on their rights and obligations. In many cases they face serious restrictions by law and practice to access social benefits and encounter severe difficulties in effectively accessing the health and education system. In an official information document distributed by the Greek Asylum Service beneficiaries of international protection are informed that the state cannot offer them shelter, nor can it guarantee social benefits or access to the labor market. " (p. 3)

The situation is getting worse for the many vulnerable groups, such as children, the elderly, people suffering from health problems, families, and others in need of protection. Living under such conditions, the beneficiaries of international protection are easily targeted and suffer from security problems, violence (in particular gender-based violence against women and children), exploitation and racist attacks. " (p. 5)

"Consequently, beneficiaries of international protection in need of shelter who lack the financial resources to rent a house remain homeless or live in abandoned places or overcrowded apartments under deplorable conditions, often without access to electricity, toilets or running water. Some end up living in the streets, others are in constant danger of eviction. No alternatives are provided to them and no prospects for the future. Many survive only due to the help and support of others. " (p. 15)

Pro Asyl and Refugee Support Aegean stelt verder in haar "Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece ", Update 5:

"In practice, refugees still have no secure access to shelter, food, medical and psychological treatment, or to the labour market. It is still the case that protection for recognized refugees in Greece exists only on paper", (p. 3).

"RSA/ PRO ASYL is not aware of any case of a returnee beneficiary' of international protection who, upon arrival, has been provided by the competent authorities with an apartment under the UNHCR scheme or has been officially referred to a refugee site in the Attiki region or elsewhere in the mainland. Furthermore no returned refugee has received information about accommodation or has been granted a cash allowance (p. 4).

"On the contrary: RSA/PRO ASYL follows up on such cases of returnees from other European countries to Greece (Athens) and documents their life as homeless or under substandard conditions in squats in Athens or in abandoned buildings without access to electricity or water", (p 4-5).

"Regarding the existing shelters for homeless people in Athens, which are supposed to give temporary shelter to returnees with international protection (for a few days to up to three months or, exceptionally, for more time):

(...) All the shelters had restricted capacities. At the time of our research they were either full or had pending waiting lists of people to be accommodated. In general all the existing shelters do not provide interpretation services and do not accommodate people who cannot speak Greek or English, (p. 6-7).

"RSA/PRO ASYL conclude that in case of their return, beneficiaries of international protection (if they do not have private support), will face a real risk of living in the streets.

It is clear that the existing temporary shelters have restricted capacity and that there is no provision for homeless refugees who do not communicate in Greek or English. During the period of our research, it would have been impossible for recognized refugees to be accommodated, even temporarily ". (p. 7).

4.2.2. 7. Wat betreft het gebrek aan toegang tot de arbeidsmarkt

Het CGVS meent dat verzoekster niet voldoende zou ondernomen hebben om werk te zoeken. Verzoekster verklaarde dat zij alleenstaande was met drie minderjarige kinderen, die slechts 2 dagen in de week naar school gingen, en zij geen toegang had tot opvang, zodat het bijzonder moeilijk was werk te zoeken. Bovendien lijdt zij aan ernstige psychische problemen. Verder meent het CGVS dat zij wel degelijk "geldelijk werden ondersteund" en dat het feit dat verzoekster "niet onmiddellijk werk vonden" geen reëel risico inhoudt op ernstige schade.

De uitkering waar verzoekster en haar kinderen van genoten, 150 euro voor een volwassene en 50 voor een minderjarige, is geen sociale bijstand, maar deel van het ondersteuningssysteem genaamd European Emergency Support to Integration and Accommodation gefinancierd door de Europese Commissie. Zij is enkel bedoeld voeding, transport, school en kledij te dekken en niet de accommodatie, die door de Griekse overheid voorzien dient te worden. Zij is onvoldoende om in een menswaardig bestaan te voorzien en bovendien beperkt in de tijd (6 maanden).

Er wordt verzoekster verweten niet te werken terwijl zij overvloedig aantoonde bereid te zijn te werken. De situatie op de arbeidsmarkt wordt bevestigd door rapporten met landeninformatie:

Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe:

63. While welcoming the fact that the right of applicants for international protection to access the labour market is enshrined in Greek law, the Commissioner invites the Greek authorities to lift all remaining administrative obstacles to the effective implementation of this right. "

79. Under Greek law, refugees and beneficiaries of subsidiary protection have full and automatic access to the labour market and do not need to obtain a work permit. However, the Commissioner 's attention was drawn to the fact that they face the same obstacles as asylum seekers regarding the issuance of the Tax Registration Number (AFM), which hinders their access to the labour market and registration with the Unemployment Office of the Hellenic Manpower Employment Organisation (OAED). Naturally,

they are also confronted with the general difficulties experienced by everyone seeking employment in Greece 's shrinking market. Research among young Syrians, carried out by Solidarity Now, showed that only 1.25% were employed full time in Greece in 2017, of whom more than half worked without social security.

80. This difficult context leads many migrants to work in the informal economy in poor conditions, sometimes amounting to exploitation, as illustrated by the case concerning forty two Bangladeshi strawberry pickers on a farm in Manolada, which was the subject of a judgment of the European Court of Human Rights in 2017. Without work permits, they were subjected to forced labour by their employers, who failed to pay their wages and obliged them to work in difficult physical conditions under the supervision of armed guards. In its judgment, the Court found that the applicants' situation was one of human trafficking and forced labour, and held that the state had failed in its obligations to prevent the situation of human trafficking, to protect the victims, to conduct an effective investigation into the offences committed and to punish those responsible for the trafficking. The Commissioner notes that, in its recommendations for the full compliance of the Greek State with this judgment, the Greek National Commission for Human Rights drew attention to the particular connection between trafficking in human beings for the purpose of labour exploitation and undeclared employment in Greece, and noted the link between labour exploitation in the agricultural sector and racist behaviour. "

AIDA, Country Report: Greece, 2017 Update:

However, as mentioned in Reception Conditions: Access to the Labour Market, the current context of financial crisis, high unemployment rates and further obstacles that might be posed by competition with Greek-speaking employees, prevent the integration of beneficiaries into the labour market. Third-country nationals remain over-represented on the relevant unemployment statistical data. Similar to asylum seekers, beneficiaries of international protection face obstacles in the issuance of Tax Registration Number (AFM), which hinder their access to the labour market and registration with the Unemployment Office of OAED. " (p. 187-188).

Not all beneficiaries have access to social rights and welfare benefits. In practice, difficulties in access to rights stem from bureaucratic barriers, which make no provision to accommodate the inability of beneficiaries to submit certain documents such as family status documents, birth certificates or diplomas, or even the refusal of civil servants to grant them the benefits provided, contrary to the principle of equal treatment as provided by Greek and EU law. " (p. 189)

Pro Asyl and Refugee Support Aegean, Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece:

"In practice, however, access to work for beneficiaries is almost impossible, since beneficiaries do not possess the same prerequisites as Greeks citizens, such as language skills, social networks, geographic and cultural knowledge, psychological condition, and no national strategy> or targeted measures or programs helping with employment and accessing the labour market are put in place by the responsible Greek authorities. Additionally, no mechanism to assess previous professional skills and qualifications exist, resulting in further barriers to access to work or to vocational training programs. Problems are compounded by the economic crisis and the high unemployment rate in Greece (which currently on March 2017 runs at over 23,5 %^{53F54}), which means that prospects for finding work are dire - especially for newcomers. " (p. 20-21)

4.2.2.8. Wat betreft de schoolachterstand van de kinderen van verzoekster

Verzoekster legt een attest voor van de school van M. die attesteren dat hij een schoolachterstand heeft van twee jaar, die niet afhankelijk is van zijn intellectuele capaciteiten.

Het CGVS meent dat er geen sprake is van een onmenselijke of vernederende omstandigheden aangezien de kinderen van verzoekster "na anderhalf jaar twee dagen in de week naar school gingen " en de "situatie niet anders was voor andere vluchtelingen."

Het gebrek aan scholing voor de kinderen op de eilanden wordt bevestigd door het AIDA, Country Report: Greece, 2017 Update (p. 137)

"Contrary to mainland Greece, official data relating to the schooling rate on the Eastern Aegean islands are not available. In July 2018, research undertaken by Human Rights Watch on access to education on the Greek islands found that fewer than 15% of migrant children on the Greek islands were enrolled in formal education at the end of the 2017-2018 school year. 618 In September 2018, according to a document prepared with the support of NGOs, UNHCR and IOM, aiming to provide detailed information

for better planning regarding accommodation sites in Greece, migrant children in RIC on Lesbos, Chios and Samos did not have access to formal education, while less than 25% of the children remaining in the RIC of Leros and Kos had access to formal education. "

Het feit dat de kinderen bij hun vertrek twee dagen in de week naar school konden gaan doet hier geen afbreuk aan. Conform artikel 6 van het Verdrag voor de Rechten van het Kind, heeft ieder kind het recht zich te ontwikkelen en naar school te gaan. Scholing van twee dagen per week, en dit na 1,5 jaar van enige scholing verstoken geweest te zijn, voldoet niet aan minimumnorm.

** * **

Uit al deze elementen komt voort dat de omstandigheden waarin de familie diende te overleven, gelet op de extreme kwetsbaarheid van het gezin, onverenigbaar zijn met de menselijke waardigheid.

Het Duits Federaal Grondwettelijk Hof is tot de conclusie gekomen dat de verwijdering van een persoon die over een vluchtelingenstatuut in Griekenland beschikt een schending zou inhouden rekening houdende van de algemene situatie voor deze groep van personen, de informatie over de socio-economische situatie, het niet bestaan van een functionerende ziekteverzekering en het niet bestaan van integratievoorzieningen en stelde dan ook dat er specifieke garanties moeten bekomen worden van de Griekse autoriteiten.

De Nederlandse Raad van State heeft geoordeeld, bij arrest van 15 juli 2019, in een zeer gelijkaardige situatie, dat er, in het licht van het arrest Ibrahim, dat er rekening dient gehouden te worden met de bijzondere kwetsbaarheid en de invloed die dit heeft op de mate dat de persoon zelfstandig zijn rechten kan laten gelden:

"6.1. Dat betekent echter niet dat de medische situatie van statushouders bij de nietontvankelijkverklaring van hun asielaanvraag niet relevant is, wanneer zij betogen dat zij bij terugkeer naar de lidstaat waar zij een asielvergunning hebben gekregen, terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

Uit de punten 86, 88 en 93 van het arrest Ibrahim volgt namelijk dat de bijzondere kwetsbaarheid van individuele statushouders ertoe kan leiden dat zij bij terugkeer naar de lidstaat waar zij een asielvergunning hebben gekregen, buiten hun eigen wil en keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie als bedoeld in de punten 89 tot en met 91 van dat arrest. De medische situatie van statushouders kan hen - en degenen die noodgedwongen met de zorg voor hen zijn belast - bijzonder kwetsbaar maken. Hun lichamelijke of psychische problemen kunnen een negatieve invloed hebben op de mate waarin zij zich zelfstandig staande kunnen houden in de maatschappij en hun rechten kunnen effectueren. Omgekeerd kan een toestand van verregaande materiële deprivatie als bedoeld in het arrest Ibrahim negatieve gevolgen hebben voor hun lichamelijke of geestelijke gezondheid (punt 90 van dat arrest).

6.2. De vreemdelingen in deze zaak betogen terecht dat zij bijzonder kwetsbaar zijn.

De moeder is alleenstaand en draagt zelfstandig de zorg voor haar minderjarige dochter. Uit de door de vreemdelingen overgelegde gedragswetenschappelijke onderzoeksrapportage van 22 februari 2019, die in opdracht van het Onderzoeks- en Expertisecentrum voor Kinderen en Vreemdelingenrecht van de Rijksuniversiteit Groningen is opgesteld door een externe GZ-psycholoog, blijkt dat de volgende factoren bijdragen aan de kwetsbaarheid en veerkracht van de dochter. Als gevolg van vroegkinderlijke en levenslange onveiligheid vertoont de dochter zeer ernstige gedragskenmerken van zowel een depressieve als een posttraumatische stressstoornis.

Zij heeft alle belangstelling om te leven verloren, wordt overspoeld door angst, voelt zich waardeloos, heeft waanbeelden, slaapt overdreven veel, uit zich suïcidaal en heeft twee suïcidepogingen gedaan. Zij wil of kan niet praten over haar angsten of ervaringen. Van enige veerkracht is geen sprake. Continueren van de huidige onzekere situatie, zonder enig positief toekomstperspectief, zal ertoe leiden dat zij steeds verder af glijdt in haar depressie. Verder volgt uit de rapportage dat de dochter in een dermate slechte fysieke en psychische conditie is dat een recidiverisico op een zelfmoordpoging zeer hoog en reëel is. Zij vraagt letterlijk 24-uurszorg van haar moeder.

6.3. Gezien de onder 6.1. en 6.2. beschreven omstandigheden zullen de vreemdelingen bij terugkeer in Griekenland volledig op zichzelf zijn aangewezen om huisvesting te vinden. Zij zullen moeite hebben een inkomen te verwerven en kunnen slechts moeizaam toegang tot medische en psychische zorg krijgen. De bijzondere kwetsbaarheid van de dochter en de mate waarin zij van haar moeder afhankelijk is, zullen het voor hen beiden extra moeilijk maken om zich in Griekenland staande te houden en zelfstandig hun rechten te effectueren.

Daarom moet de staatssecretaris in dit geval, in het licht van met name punt 93 van het arrest Ibrahim, nader motiveren waarom de vreemdelingen bij terugkeer naar Griekenland niet, door hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun eigen wil en keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, die voldoet aan de in de punten 89 tot en met 91 van het arrest Ibrahim genoemde criteria. Omdat deze motivering in de besluiten van 6 februari 2019 ontbreekt, heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris ook in het licht van de psychische problemen van de dochter terecht van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaat.

Ook uit de rechtspraak van Uw Raad d.d. 30 oktober 2019 blijkt dat personen zich in schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden met allerlei belemmeringen met betrekking tot toegang tot gezondheidszorg, hetgeen ook in casu het geval is:

De Raad merkt op dat gelet op het feit dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met allerlei belemmeringen met betrekking tot o.a. de toegang tot gezondheidszorg, zoals blijkt uit de informatie bijgebracht door verzoekende partij per aanvullende nota van 21 oktober 2019 en de informatie gevoegd bij het verzoekschrift, en mede gelet op verzoekende partij haar ernstige medische situatie, zoals o.a. blijkt uit het recente medisch attest van 14 oktober 2019 door verzoekende partij neergelegd daags voor de zitting van 25 oktober 2019 -hieruit blijkt dat verzoekende partij behoeftig is aan neurologische opvolging en zeer binnenkort een nieuwe chirurgische ingreep dient te ondergaan-, verzoekende partij in Griekenland (mogelijks) zal terechtkomen in een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden In de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande en in het bijzonder dus het gegeven dat verzoekende partij haar kwetsbare medische toestand verdere neurologische opvolg behoeft, in het kader waarvan op 15 november 2019 een operatie zou zijn gepland, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid. 2° van de Vreemdelingenwet.

Het komt toe aan de asielinstanties om na te gaan of er een risico bestaat dat verzoekster onderworpen zou zijn aan foltering, of aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zij kunnen zich in casu niet beperken tot algemene informatie.

Het statuut van vluchteling moet worden toegekend.

Ondergeschikt moet het statuut van subsidiaire bescherming toegekend worden.

Uiterst ondergeschikt moet de bestreden beslissing vernietigd worden en de aanvraag van verzoeker teruggestuurd worden naar het CG VS om de situatie in Griekenland verder te onderzoeken."

2.1.2. Bij het verzoekschrift gevoegde stukken

Naast de bestreden beslissing en een bewijs inzake de kosteloze rechtsbijstand, voegt de verzoekster aan het verzoekschrift nog de volgende stukken toe:

- Attest psychologe van verzoekster d.d. 4 september 2019;
- Attest psychologe verzoekster d.d. 2 december 2019;
- Medische verslagen radiologie d.d. 23 augustus 2018;
- Attest CEMAVIE d.d. 4 juni 2019;
- Attest psychiater M. d.d. 22 juli 2019;
- Attest psychiater M. d.d. 29 november 2019;
- Attest van de social assistent van het gezin d.d. 29 november 2019;
- Attest van de school van M.;
- Info Migrants, "Changes ahead regarding cash assistance and accommodation for refugees in Greece", 22 maart 2019;
- Refugee Support Aegean, "Human Rights sacrificed in the name of democratic rigor", 31 juli 2019;
- Arrest Raad van State Nederland, 15 juli 2019.

2.1.3. Ter terechtzitting legt de verzoekster nog een aanvullende nota neer, waarbij zij een attest van 20 juli 2020 van haar psychotherapeute voegt.

2.2. De verweerder heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en ter terechtzitting heeft de vertegenwoordigster van de verweerder het bijzonder kwetsbaar profiel van de verzoekster bevestigd en heeft zij gesteld zich hieromtrent te schikken naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.3. Beoordeling

De thans bestreden beslissing is getroffen met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“(…) De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (…)”

Deze bepaling geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verzoekster en haar drie minderjarige kinderen een internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus, genieten in Griekenland. Deze vaststelling wordt ondersteund door de stukken uit het administratief dossier. Het gegeven dat de verzoekster en haar kinderen als vluchteling werden erkend in Griekenland, wordt niet betwist, en uit niets kan blijken dat de verleende beschermingsstatus niet langer zou gelden.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het in België ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Evenwel dient te worden benadrukt dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de omzetting betreft van artikel 33, § 2, a, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn). Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij de vreemdeling elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij niet langer kan rekenen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 dat zich in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 in grote kamer heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de Procedurerichtlijn, brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat

de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, *Jawo*, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, *Aranyosi en Caldaru*, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten, in acht nemen (HvJ, *Ibrahim*, pt. 84 en HvJ, *Jawo*, C - 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, *Ibrahim*, pt. 85 en HvJ *Jawo*, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten *Ibrahim* en *Jawo*, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ *Ibrahim*, pt. 86 en HvJ *Jawo*, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ *Ibrahim*, pt. 87 en HvJ *Jawo*, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ *Ibrahim*, pt. 88 en HvJ *Jawo*, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ *Ibrahim*, pt. 89 en HvJ *Jawo*, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ *Ibrahim*, pt. 90 en HvJ *Jawo*, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ *Ibrahim*, pt. 91 en *Jawo*, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a), van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ *Ibrahim*, pt. 92).

De verzoekster vraagt in hoofddorde dat de Raad haar (en haar minderjarige kinderen) zou erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad merkt dienaangaande op dat de nood aan internationale bescherming, zoals voorzien in de artikelen

48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden onderzocht ten aanzien van het herkomstland of, voor een staatloze, het land van gewoonlijk verblijf (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Het blijkt niet dat de verzoekster een staatloze zou zijn. Bijgevolg dient de nood aan internationale bescherming te worden onderzocht ten aanzien van verzoeksters land van herkomst, Eritrea. Ondanks het feit dat de verweerder bij het horen van de verzoekster wel enige aandacht heeft geschonken aan de problemen in Eritrea en verzoekster hiervan ook stukken heeft voorgebracht, ligt evenwel onvoldoende informatie voor aangaande hetgeen de verzoekster vreest of welke reële schade zij riskeert in het licht van haar herkomstland, Eritrea, opdat de Raad zelf een dergelijke beoordeling zou kunnen maken. De procedure bevindt zich thans bovendien in de ontvankelijkheidsfase waarin in eerste instantie moet nagegaan worden of de verzoekster kan geacht worden zich te beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland. Dit houdt in dat in de eerste plaats moet worden onderzocht of er - in het licht van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3°, van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreft van artikel 33, lid 2, a, van de Procedurerichtlijn – een ernstig risico bestaat dat de verzoekster in Griekenland zal worden behandeld op een wijze die de door artikel 4 van het Handvest beschermde grondrechten schendt. De Raad kan dan ook niet ingaan op de vraag om de verzoekster als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de verweerder zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing met de vereiste zorgvuldigheid moet worden vastgesteld.

De Raad is *in casu* van oordeel dat verweerder nagelaten heeft om op zorgvuldige wijze te onderzoeken of de situatie van de verzoekster en haar minderjarige kinderen, gelet op de bijzondere kwetsbaarheden van de verzoekster zelve, alsook die van haar haar oudste minderjarige zoon, in Griekenland aanleiding geeft tot een reëel risico op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Uit de stukken die door de verzoekster werden overgemaakt aan de commissaris-generaal ter gelegenheid van haar opeenvolgende interviews, alsook uit de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd, blijkt dat de verzoekster en ook haar oudste minderjarige zoon, M., met ernstige psychologische problemen te kampen hebben.

Omtrent de psychologische problemen van verzoeksters zoon, M., wordt als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft uw verklaringen omtrent het gebrek aan psychologische hulp voor uw zoon M. in Griekenland, dient het hierna volgende te worden vastgesteld. U stelde dat uw kinderen in Griekenland depressief waren en geen zelfvertrouwen hadden (zie notities CGVS 1, p.5). U stelde dat uw zoon niet meer sprak, en steeds in bed plaste. Tijdens het tweede interview legde u een psychologisch attest neer over de mentale toestand van uw zoon, en stelde u dat hij ook antidepressiva, genaamd Seroxat, neemt (zie notities CGVS 2, p.10). U verklaarde dat deze mentale problemen in Griekenland waren begonnen (zie notities CGVS 2, p.11). Gevraagd of u hulp gezocht heeft voor uw zoon, en of u naar de dokter bent geweest, antwoordde u dat u hem naar het ziekenhuis bracht, en dat ze hem hebben onderzocht. Uiteindelijk stelden de dokters dat hij een psychologisch probleem had. Gevraagd of hij psychologische hulp heeft gekregen, antwoordde u ontkennend en stelde u dat niemand hem onderzocht. Gevraagd of u zelf stappen heeft ondernomen om psychologische hulp voor uw zoon te verkrijgen, antwoordde u – naast de kwestie – dat het [vluchtelingen]kamp gesloten was, en dat u niet naar buiten mocht. Het enige wat u kon doen is hem goed behandelen en voor hem zorgen. U stelde dat u zelf ook zelfmoordgedachten had, omdat u de problemen niet kon verwerken. Gevraagd of het u tijdens uw verblijf op het eiland Leros nog steeds niet was toegestaan om het vluchtelingencentrum te verlaten, antwoordde u dat ze erg streng waren om personen toe te laten om het kamp te verlaten, waarna u uitweidde over een specifiek incident. Gevraagd of u tijdens uw verblijf in Pikpa dan niet uw huis kon verlaten, en op zoek kon gaan naar medische hulp, antwoordde u bevestigend, en zei u er zeven maanden te hebben verbleven (zie notities CGVS 2, p.12). Gevraagd of u toen geen psychologische hulp heeft gezocht voor uw zoon, antwoordde dat u het had gevraagd aan een Griekse vrouw die het Engels machtig was, en u weidde uit over hoe zij u had geholpen met uw eigen medische problemen. Nogmaals gevraagd of u psychologische hulp heeft gezocht voor uw zoon in Griekenland, antwoordde u ontkennend en stelde u dat u het steeds vroeg, maar dat de leiders zeiden dat ze iemand zouden brengen om hem te onderzoeken, maar dat niemand is gekomen. De Griekse vrouw die u had geholpen met uw eigen medische problemen, kon zich niet veroorloven om u eveneens te helpen met de psychologische problemen van uw zoon. Omdat u nog steeds geen antwoord gaf op de aan u gestelde

vraag, werd u opnieuw gevraagd of u met uw zoon naar de dokter ging in Griekenland, en – verbazend genoeg – stelde u – opnieuw – dat u toestemming moest krijgen om naar het ziekenhuis te gaan, dat u het steeds vroeg, maar dat het u nooit werd toegestaan. Gesteld dat u tijdens uw verblijf in Pikpa toch uw huis kon verlaten, zei u opnieuw dat u geen toestemming had, en dat u documenten nodig had voor het ziekenhuis (zie notities CGVS 2, p.13). U zei dat u nergens kon gaan, en dat ze u haten. Er dient echter opgemerkt dat hierboven reeds werd vastgesteld dat restricties op bewegingsvrijheid in Griekenland worden opgegeven nadat een persoon een beschermingsstatuut wordt toegekend. Dat u stelde dat u – zelfs nadat u erkend was als vluchteling in Griekenland - nog steeds toestemming nodig had om met uw zoon naar de dokter te gaan omwille van zijn psychologische problemen, is dan ook niet aannemelijk, en er dient opgemerkt dat uw zoon bij terugkeer naar Griekenland wel degelijk recht heeft op het verkrijgen van medische en psychologische hulp van de Griekse autoriteiten.”

Uit het medisch attest van kinderpsychiater J. C. van 29 november 2019 blijkt dat M. lijdt aan een majeure depressie met ernstige suïcidale ideatie. Hij wordt twee maal per maand opgevolgd door de kinderpsychiater en krijgt ook een medicamenteuze behandeling met Seroxat. Uit de consistente verklaringen van de verzoekster, die door de verweerder niet worden betwist, blijkt dat M. reeds tijdens het verblijf in Griekenland met mentale problemen kampte. De verweerder hecht geen geloof aan verzoeksters verklaring dat zij in Griekenland tevergeefs heeft getracht om psychologische hulp te verkrijgen voor haar zoon. Verzoeksters verklaring dat zij documenten en een toestemming nodig had om naar het ziekenhuis te gaan (notities CGVS 2, p.13), wordt echter op geen enkele wijze afgetoetst aan de algemeen gekende belemmeringen die statushouders in Griekenland ondervinden inzake de toegang tot de gezondheidszorgen. Zo blijkt uit het door de verzoekster geciteerde AIDA (ASYLUM INFORMATION DATABASE) rapport “Greece - 2017 update” dat de effectieve toegang tot gezondheidszorg in de praktijk belemmerd wordt door een ernstig tekort aan middelen en capaciteit en dat de toegang bovendien ook wordt gehinderd door administratieve restricties met betrekking tot het uitreiken van een sociale zekerheidsnummer (AMKA).

Ook de verzoekster zelf heeft blijkens de voorliggende stukken (inventaris verzoekschrift, stukken 3 en 4) nood aan een regelmatige psychologische opvolging, dit onder meer in het kader van het trauma dat zij heeft beleefd toen zij op haar vlucht naar Europa, in Soedan, werd verkracht door een mensensmokkelaar en door de schrijnende situatie waarin zij gedurende meer dan twee jaar in Griekenland heeft verbleven met haar drie kinderen. Dat de verzoekster de psychologische gevolgen draagt van dit trauma en dat zij dientengevolge in Griekenland reeds suïcidale ideeën had, die blijkens de recente psychologische verslagen opnieuw zijn opgetreden bij de gedachte dat zij terug moet keren naar Griekenland, wordt wederom niet betwist. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft uw verklaringen omtrent het gebrek aan psychologische en medische hulp voor uzelf, dienen de hierna volgende vaststellingen te worden gedaan. U vertelde dat u op uw reisweg van Eritrea naar Soedan seksueel misbruikt werd door een Arabische man, namelijk de smokkelaar die u begeleidde naar Soedan (zie notities CGVS 1, p.8-9). U stelde dat dit misbruik allemaal in uw hoofd zit. Aangekomen in Soedan, stelde u vast dat u ten gevolge van dit misbruik een infectie had opgelopen aan uw vagina (zie notities CGVS 1, p.9). U werd in Soedan medisch geholpen voor deze infectie, maar u vertelde aan niemand wat u overkomen was, uit angst voor de reactie van anderen, zoals de familie van uw echtgenoot. In België vertelde u het aan uw sociaal assistent. Sindsdien wordt u in België psychologisch opgevolgd. Gevraagd wat u aan de Griekse dokters heeft verteld, stelde u dat u zei dat u een probleem had aan uw vagina, dat u het toonde, en dat zij u een medicijn voorschreef (zie notities CGVS 1, p.10). U stelde dat deze dokter u niet respecteerte, en dat u haar niets heeft verteld over wat u overkomen is. U bezocht nadien ook een andere Griekse dokter, terwijl u in de hotspot verbleef. Deze dokter schreef u een ander medicijn voor, en dit medicijn hielp iets meer dan het andere. U stelde dat u ook aan de tweede dokter niet heeft verteld wat u overkomen was in Soedan, omdat hij daarvoor geen tijd had. U stelde uiteindelijk aan niemand ooit te hebben verteld over het seksueel misbruik in Soedan, en u stelde nooit een psycholoog te hebben bezocht in Griekenland. U zei dat er psychologen zijn in Griekenland, maar dat deze niet naar u toe komen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat u tijdens uw interview in het kader van uw asielaanvraag in Griekenland niet had verteld over het feit dat u seksueel misbruikt was in Soedan (zie notities CGVS 2, p.13). Gevraagd om welke redenen u dit niet heeft aangehaald, stelde u dat ze het u niet eens vroegen, en dat het hen niet kan schelen. U stelde dat u problemen had en dat zij u nooit hebben geholpen, en niet voor jullie hebben gezorgd, en u vroeg zich af om welke redenen u dan over uw persoonlijke problemen moest vertellen. U stelde wel te hebben verteld over de gynaecologische problemen die van het misbruik het gevolg waren, en u werd voor deze problemen geholpen door Griekse artsen (zie notities CGVS 2, p.14). Opnieuw stelde u geen

enkele dokter in Griekenland te hebben verteld over het seksueel misbruik, aangezien zij geen Engels spreken, en ook geen oor hadden naar het invoeren van een tolk. Echter, heeft u in Griekenland aan niemand over het misbruik verteld (zie notities CGVS 2, p.15). Gevraagd of het voor u nodig was om psychologisch te worden begeleid in Griekenland, antwoordde u dat u er geen psychologische hulp heeft gekregen. Gevraagd of u ooit naar een [vrouwen]organisatie bent gegaan om het iemand te vertellen en hulp te verkrijgen, antwoordde u ontkennend en stelde u opnieuw dat dit niet mogelijk was omdat niemand er Engels sprak, en er geen tolken zijn voorzien. Gevraagd of u in Griekenland ooit iemand heeft aangesproken in verband met uw zoektocht naar psychologische hulp – zonder expliciet te vertellen over het seksueel misbruik -, zoals dokters, begeleiders in het vluchtelingencentrum, of de Griekse vrouw die u ontmoette, antwoordde u dat u dit graag zou doen maar dat er een probleem is met communicatie. U stelde dat er geen tolk is. U voegde eraan toe dat u toen niet bezig was met uw eigen psychologische problemen, maar vooral met de [psychologische] problemen van uw kinderen. Wat betreft uw eigen medische en psychologische problemen, dient opgemerkt, dat u vooral vertelde over situaties waarin u zich nog steeds in de hotspots op de Griekse eilanden bevond. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, vervallen de restricties op bewegingsvrijheid in Griekenland wanneer u een beschermingsstatuut wordt toegekend. In dat opzicht, kan worden vastgesteld, dat u wel degelijk de kans heeft om eender waar in Griekenland op zoek te gaan naar medische en psychologische hulp. Er dient echter vastgesteld dat u dit niet heeft gedaan, en dat u niemand in Griekenland op de hoogte stelde van uw nood aan psychologische begeleiding. Zelfs al is communicatie moeilijk in Griekenland omwille van een taalbarrière, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u op zijn minst bij de Griekse autoriteiten zou kunnen aangeven dat u nood heeft aan psychologische begeleiding, hetgeen u niet heeft gedaan. Wat betreft uw medische problemen, dient opgemerkt dat u wel degelijk werd geholpen in Griekenland.”

Daar waar de verweerder stelt dat het van de verzoekster verwacht kon worden dat zij in Griekenland had aangegeven dat ze nood had aan psychologische begeleiding, laat hij na om verzoeksters verklaringen hieromtrent en haar specifieke situatie op zorgvuldige wijze in aanmerking te nemen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekster verklaarde dat er in Griekenland een tekort is aan tolken en dat er daarom ook communicatieproblemen waren. De Raad wijst erop dat een goede communicatie tussen arts en patiënt zeker voor psychologische problemen van essentieel belang is voor het stellen van een correcte diagnose en het zoeken naar een geschikte behandeling. Ook heeft de verzoekster verklaard dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland vooral de bezorgdheid had om de problemen van haar kinderen op te lossen. In dit verband moet erop worden gewezen dat de verzoekster een alleenstaande vrouw is met drie minderjarige kinderen, die het psychologisch moeilijk hadden en waarbij de oudste zelf kampte met ernstige psychologische problemen derwijze dat hij niet sprak en hij elke nacht in bed plaste. In het licht van deze gegevens kan worden aangenomen dat de verzoekster tijdens haar verblijf in Griekenland reeds al haar energie diende te steken in de dagelijkse zorg (medische zorg, verversen van de beddenlakens, voeding, kleren en schoeisel) voor haar drie kinderen, derwijze dat zij gehinderd was om ook voor zichzelf psychologische hulp te zoeken. Wat er ook van zij, het staat thans vast dat ook de verzoekster kampt met psychologische problemen. Ook al heeft de verzoekster voorheen in Griekenland nog geen beroep gedaan op psychologische hulp, dan nog kan van deze actuele psychische problematiek geen abstractie worden gemaakt bij het onderzoek naar het reëel risico dat de verzoekster in Griekenland terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De Raad wijst erop dat de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming moeten worden beoordeeld in het licht van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens omtrent de situatie van statushouders in het land waar zij reeds de internationale bescherming genieten (HvJ, *Ibrahim* pt 88). De verzoekster heeft een heel aantal bronnen bijgebracht waaruit zij ook veelvuldig citeert in het verzoekschrift.

De verweerder heeft op geen enkele wijze gesteld dat deze bronnen niet objectief, betrouwbaar, nauwkeurig of actueel zouden zijn. De verweerder heeft bovendien van zijn kant geen enkele algemene informatie naar voor gebracht over de situatie van terugkeerders naar Griekenland, noch heeft hij in een nota gereageerd op de specifieke situatie van bijzondere kwetsbaarheid die door de verzoekster wordt aangekaart. In tegendeel heeft de verweerder ter terechtzitting erkend dat de verzoekster een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. In het bijzonder kan onder meer worden gewezen op het citaat uit het rapport “*Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece*” van Pro Asylum en Refugee Support Aegan van 30 augustus 2018 waaruit blijkt dat vluchtelingen, in de praktijk, nog steeds geen verzekerde toegang hebben tot huisvesting, voedsel, medische en psychologische

behandeling, of tot de arbeidsmarkt (p.3) en het citaat uit het rapport *"Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece"* van Pro Asyl en Refugee Support Aegean van 30 juni 2017 waarin grote bezorgdheden worden geuit omtrent de toegang van vluchtelingen tot de gezondheidszorg, en de mentale gezondheidssector in het bijzonder. Ook het AIDA-rapport, *update* van 29 maart 2019, wijst op de dispariteit tussen het feit dat statushouders theoretisch net zoals de Grieken recht hebben op sociale bijstand, doch dat in de praktijk het genot van hun rechten verhinderd is. Dit rapport bericht dat er *"gelimiteerde opvangplaatsen voor daklozen zijn in Griekenland en geen opvangplaatsen voor erkende vluchtelingen of begunstigde van subsidiaire bescherming. Er is evenmin financiële steun om in levensonderhoud te voorzien"*, en dat er *"gevallen worden gedocumenteerd van mensen met een internationale bescherming die in erbarmelijke omstandigheden leven, waaronder personen teruggestuurd van EU-lidstaten (eigen vertaling p. 185 - 186)." AIDA verwijst verder naar het rapport van Pro Asyl and Refugee Support Aegean, die "dakloosheid en verblijf in precare omstandigheden in squats in Athene hebben gedocumenteerd zonder toegang tot elektriciteit en water. Een illustratieve zaak is die van een kwetsbaar gezin van 4 personen, erkende vluchtelingen die door Zwitserland werden teruggestuurd. Bij terugkeer in Griekenland was de familie dakloos, was aan hen cruciale bijstand ontzegd en de twee ouders konden geen werk vinden. Volgens de vaststelling van de organisaties, hadden vluchtelingen geen zekere en effectieve toegang tot onderdak, voedsel, de arbeidsmarkt en gezondheidszorg inclusief mentale gezondheidszorg (eigen vertaling p. 187)."*

Uit de door de verzoekster bijgebrachte informatie blijkt zodoende dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met allerlei belemmeringen met betrekking tot o.a. de toegang tot de gezondheidszorg. De situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland, dat een moeilijke tijd doormaakt, is allesbehalve rooskleurig. Zo verloopt onder meer de toegang tot socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen er niet steeds vlekkeloos.

Gelet op het bijzonder kwetsbare profiel van de verzoekster, die alleen de zorg draagt voor haar drie minderjarige kinderen, en gelet op de (zorgwekkende) psychologische problematiek van de oudste zoon en de psychologische problemen van de verzoekster zelf, zoals blijkt uit de bijgebrachte documenten, dient *in casu* te worden nagegaan in welke mate de verzoekster en haar gezin in staat zijn om zich in Griekenland de nodige (medische) hulp toe te eigenen en (psychologische) opvolging verzekerd te zien.

De Raad stelt dan ook vast dat de verweerder in het kader van het voorliggende verzoek om internationale bescherming niet afdoende zorgvuldig is nagegaan of er, gelet op de psychologische problemen van de verzoekster en haar oudste zoon en gelet op het kwetsbaar profiel van de verzoekster als alleenstaande moeder van drie minderjarige kinderen waarvan één met ernstige psychische problemen, in Griekenland een reëel risico is op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest. Aangezien dit onderzoek determinerend is om te beoordelen of het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet (zie *supra*), kan niet dienstig worden verwezen naar de mogelijkheid om een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad dus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 november 2019, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE